

дадохъ тъкмо 1500 лева. Не ви ли стигатъ тия пари?

Тенардие се възпротиви.

— Господине, каза той, или ще ми дадете още 1000 лева, или ще си зема Козета.

— Върви, Козето, каза спокойно непознатиятъ и потегли дѣтето за ржката. Въ другата ржка пое здраво тоягата.

Тенардие изгледа дебелата тояга и гората, въ която нѣмаше жива душа.

Човѣкътъ влѣзе на вжтрѣ по пжтя въ гората, като отмина Тенардие посраменъ. Кръчмарътъ погледна голѣмитѣ яки и здрави ржцѣ на пжтника, изгледа широкитѣ му плещи, па погледа и своитѣ тънки, сухи ржцѣ и слаби гърди.

— Какъвъ съмъ глупецъ, че не си зехъ пушката отъ дома.

При всичко това Тенардие не се отчая. Той тръгна да слѣди пжтника съ Козета. На единъ завой въ гората Тенардие се доближи до човѣка. Послѣдниятъ го изгледа страшно. Тенардие се сепна и остана малко назадъ, ала сѣ още тичаше подирѣ имъ. Най-сетнѣ човѣкътъ, като видѣ, че Тенардие не се разбира да се върне и да ги остави на рахатъ, обърна се къмъ него и тъй мечешка и грозно го изгледа, шото Тенардие се разтрепера и намѣри, че е вече „безполезно“ да отива по-нататкъ въ гората, та се върна въ кръчмата си.

Човѣкътъ си замина съ дѣтето.

(Слѣдва).

